

Titel: Kapitel XXXII.

Citation: "Kapitel XXXII.", i *Proceskommissionen af 1892. Offentliggjort 1899*. Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/text/jura-texts-r04-shoot-chptrd1e36134.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: *Proceskommissionen af 1892. Offentliggjort 1899*

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

Kapitel XXXII.

Påtale af borgerlige Krav under Straffefager.

nærværende Kapitel adskiller sig på væsentlige Punkter fra det tidligere Forslags 7de Afsnit Kap. III., hvad der navnlig står i Forbindelse med, at man har ment at burde blive stående ved den nugældende Regel, hvorefter det Offentlige på Begæring varetager den Forurettedes Erstatningskrav, hvor sådant kan ske uden større Ulempe eller Vidtløftiggørelse for Behandlingen af selve det strafferetlige spørgsmål, medens det tidligere førstegang overlod til den Forurettede selv at indtræde som Part med særlige Partsrettigheder for at gøre sådant Krav gældende.

Man har nemlig ikke kunnet se rettere, end at en saadan Optræden af den Forurettede som Part kan virke førstyrende og besværligt. at det i de fleste Tilfælde netop vil være det letteste for den Forurettede selv at kunne overlade til det Offentlige at varetage hans Erstatningskrav, samt at den Forurettede endelig, hvis hans Krav ikke egner sig til saadan accessorisk Behandling, opnår alt, hvad han med Rimelighed kan forlange, derigennem, at der forbeholdes ham fuld Frihed til at gøre det gældende ad civilprocessuel Vej.

Denne sidste Adgang står ham efter Udkastet åben ikke blot. hvor han fra først af har holdt Erstatningskravet borte fra Straffesagen, eller har fået det afvist fra Behandling i Forbindelse med denne, men også, hvor han efter at have fremsat det. ønsker at tage det tilbage, idet saadan Tilbagetagelse efter Udkastets § 376. 2det Stykke, kan sinde Sted, lige til Sagen er optagen til Dom. Endelig indrømmes der ham i § 383 Ret til særskilt at påænke Rettens afgørelse af hans borgerlige Krav i Overensstemmelse med Reglerne i Civilproces« loven, dog at det. for at forebygge modstridende Afgørelser med Hensyn til Sagens faktiske Side, tilføjes. at saadan Anke ikke kan grundes på, at afgørelsen er urigtig som følge af en fejlagtig Bedømmelse af Beviset.

På den anden Side er det dog fundet rigtigst — såvel af Hensyn til Tiltalte som af Hensyn til ikke at bebyrde Retsplejen to Gange med det samme spørgsmål —, at Retten, hvor den Forurettede har fremsat sit Krav under Straffeforfølgningen og ikke har taget det tilbage inden Sagens Optagelse, og hvor derhos afgørelsen af Straffespørgsmålet må medføre en afgørelse i samme Retning af det borgerlige Krav eller dette i alt Fald foreligger tilstrækkeligt oplyst, stal kunne træffe en også med Hensyn til det borgerlige Krav bindende afgørelse, selv om denne gaar ud på at frisinde Tiltalte for dette. Udkastet indeholder således på dette Punkt en Afvigelse fra den nugældende Praksis, ifølge hvilken dømmere i Straffesagen enten tilkender Erstatning eller slet intet afgør desangående.

Udkastet indrømmer i øvrigt den Forurettede Adgang til at fremsætte sit borgerlige Krav, naar en Underrettsdom appelleres til Landsretten til fuldstændig ny Behandling, selv om det ikke har været fremsat i 1ste Instans (jfr. § 382, 3dje Stykke).

Det stal endnu fremhæves, at Udkastet har optaget den i N. L. § 443 indeholdte Regel om. at Retten i nævninge'ager, hvor dertil er særlig Grund, kan forelægge Nævningerne det Spørgsmål, såvel om Skade er lidt, som om Erstatningens Størrelse. det tilsigtes navnlig herved på en nem og simpel Måde at skaffe en afgørelse af en Del af sådanne spørgsmål, der nu for Tiden i civile Sager henvises til særligt efterfølgende Skøn. De til det tidligere Forslags ^ 462 svarende Regler ere i nærværende Udkast anbragte i § 141.

I øvrigt skal med Hensyn til Kapitlets enkelte Paragraffer følgende bemærkes:

§ 379.

Som alt ovenfor bemærket ligger det modsætningsvis i nærværende Paragraf, at. forsåvidt Retten finder de foreliggende Oplysninger tilstrækkelige til at danne Grundlag for en afgørelse af det borgerlige Krav i den Retning, i hvilken afgørelsen af det strafferetlige Spørgsmål gaar, træffer den saadan afgørelse med

almindelig res judicata Virkning, hvad enten så Tiltalte i Overensstemmelse dermed dømmes helt eller delvis eller pure frifindes. — I Nævningesager vil i øvrigt den Omstændighed, at det ikke altid vil være klart, på hvilke Grunde en frifindende nævninge-Erklæring er slottet, kunne bevirke, at Retten anser det for rigtigst, ikke at træffe nogen afgørelse med Hensyn til borgerlige Krav.

§§ 382 og 383.

Hensigten med de i disse Paragraffer givne Regler er, som det let vil ses, dels at give den Forurettede en så vid Adgang som muligt til at gøre sine Krav gældende. dels at afværge uensartede afgørelser af spørgsmålet om det civile og kriminelle Ansvar i sådant Tilfælde, hvor den afgørelse, der træffes med Hensyn til det ene af disse spørgsmål. kræver en bestemt afgør-

else af det andet spørgsmål som sin Konsekvens.

med Hensyn til § 382. 1ste Stykke, skal bemærkes, at. hvor der foreligger Nævningekendelse angående det spørgsmål, hvorvidt Skade er bevirket ved Forbrydelsen, samt om Erstatningens Størrelse. må denne afgørelse for få vidt være bindende for Højesteret. Hvor det borgerlige Krav er udtrykkelig inddraget under Anken i medfør af § 382. 1ste Stykke, 2det Punktum, må den overordnede Ret, hvis den finder, at det borgerlige Krav ifølge Reglerne i § 379 overhovedet ikke burde have været afgjort i Forbindelse med Straffesagen, kunne indskrænke sig til at ophæve den i så Henseende truffne afgørelse uden at sætte nogen anden i Stedet. Omvendt må der i Forbindelse med Påanken af den strafferetlige Afgørelse kunne ankes over, at den underordnede Ret har vægret sig ved at påkende det borgerlige Krav.

Reglen i § 382. 3dje Stykke, om Udelukkelse af Kæremål med Hensyn til Rettens Beslutninger vedrorende borgerlige Krav har særlig Betydning for det tilfælde, at Retten nægter at tage et fremsat borgerligt Krav under Påkendelse, og dens Afgørelse af det strafferetlige Spørgsmål ikke påankes. Hvor Retten derimod tager det borgerlige Krav under Påkendelse, åbnes der gennem § 383 Adgang til Anke i Overensstemmelse med Civilprocessens Regler.